ANY II - N.º 45 | 15 cèntims | 4 DE MARÇ 1922

CATALVNYA SOCIAL

BIBLIOTECA CENTRAL BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: BAIX ST. PERE, 1, 3 I 5, BARCELONA APARTAT 273 TELEF. 1114

L'inmoralitat a Barcelona

Estem realment esverats davant l'espectacle de la immoralitat que com una onada immensa s'esten per tot Barcelona. Poques vegades, d'uns quants anys ençà, haviem notat els barcelonins el creixement constant, i sobretot la manifestació crua i descarnada d'aquesta florida d'iniquitat en la qual s'agermanen tots els pecats capitals.

El joc campeja cínicament. Uns quants centenars de sales, des del círcol aristocràtic al tugurí més abjecte, passant pel concert de moda i pel lloc d'espectacle indecorós, estan envaïts de gran taules verdes on triomfen la ruleta, el bacarrat i els caballitos. Oh, i el que és pitjor és la facilitat enorme en que tot el públic, tot vianant, es troba en dits locals, doncs només cal obrir la porta del carrer o aixecar la cortina que els separa del saló d'espectacle o del restaurant.

Els quioscos fan desviar la mirada amb els llibrets i follets exposats, on tota degeneració hi es defensada.

No diguem res dels espectacles. El vaudeville *triomfa arreu amb tota mena de desvergonyiments. Les nuditats més indecoroses son exhibides en escenaris, i davant de públics en els quals hi abunden les dames distingides! I fins quan una esquadra estrangera ens visita, oferim tot seguit una d'aquestes representacions als hostes, per què es facin càrrec, potser, de trovar-se en un poble decadent!*

No; això no pot continuar. Es precís que les aigües tornin a la seva normalitat, si es vol que aquesta normalitat sigui llei de nostra vida ciutadana.

Es impossible pensar en el restabliment de l'ordre social si el ordre moral no es restableix, en el possible, conjuntament i a la vegada. El fons de tota qüestió social és sempre moral; i si aquesta no triomfa és en va pensar en el triomf de l'ordre material. La força pot suplir, per un moment i en aparièncía, aquella normalitat moral; però, no ens fem il-busions: aquella no pot donar només que garanties passatgeres.

I mentre el joc, els espectacles, les publicacions segueixin enverinant l'ànima de la ciutat, Barcelona contindrà el ferment dels trasbalços periòdics, fins a l'extrem d'ésser aquests el nostre pa de cada dia.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

En el moment d'escriure aquestes ratlles ens trobem en la vigília de l'inauguració de la nova legislatura en les Corts actuals. Els dies que resten de la present setmana sembla que les Cambres els emplearan en l'elecció de Mesa, al Congrés, i de Comissions en ambdues Cambres. Després, en la setmana propera, començarà el veritable tràngol, ja que no és de creure que amb els temes de discusió (Aranzels, Pressupost i Transports) que el Govern sotmetrà als Cossos legislatius, no exterioritzin aquests un gran apassionament vers unes o altres solucions.

En els projectes tributaris del Ministeri es diu que hi ha solucions veritablement decidides i radicals. Potser si, ja que d'uns quants anys ençà les solucions progressives queden a Espanya encarregades als conservadors. Però no perdem de vista que el ministre de Finances és un temperament molt equilibrat, coneixedor perfecte de la tècnica moderna en matèria d'impostos, i sobretot amb visió clara de les fonts de riquesa i de la producció nacionals per a no desarticular d'aquestes les reformes tributàries. El simplisme no serà, sens dùbte, la característica d'aquests projectes, com ho fou un dia dels projectes fracasats del cap de l'esquerra liberal. També s'afirma que en el Pressupost s'hi conté la base de la reforma de les hisendes locals, sobretot de les Diputacions. Ja fóra hora!

Els aranzels, seran discutits? Es evident que sí; el que no s'espera és que de la discussió en surti ni una modificació, ja que és de creure que la mateixa es reduirà a emprar la mitja dotzena de tòpics dels bladers castellans.

I del projecte de transports tan sols es coneix el futur Consell ferroviari.

La setmana que ve s'afirma que serà d'una gran importància al Marroc. Les operacions potser començaran amb una decisió que tal vegada sigui el principi del fi de la campanya. Prou ho desitja el poble, i prou ho necessita l'hisenda de l'Estat, ja que no pot abocar més milions! Esperem amb confiança l'èxit, ja que la llarga i curosa preparació així ho fan esperar.

I entre la preparació de materials per a la Conferència de Gènova, que s'ajorna, i les propostes de la Comissió de Còdics per a solucionar el del Banc de Barcelona, i una visita del senyor Francos Rodríguez a nostra ciutat, i una protesta dels elements jurídics de Catalunya contra el nou Reglament del Notariat, tanquem aquestes ratlles, tot i esperant amb emoció la propera setmana que sembla serà pròdiga en esdeveniments.

ESPANYA ENFORA

L'assumpte de la setmana és la conferència dePoincaré i Lloyd George a Boulogne-sur-Mer, per tal de preparar sense entrebancs la Conferencia de Gènova, ja cèlebre abans de celebrar-se. Segons les notícies oficials el dos prohoms de l'Entente estigueren tres hores reunits, posant-se d'acord en totes les qüestions que han de tractar-se a Gènova, començant per la pròrroga de la data en que ha de reunir-se de nou l'areòpag internacional.

Molt malament deu estar el malalt quan tantes consultes necessita. Aquesta última diuen ha estat de profit. Ha triomfat el criteri francès. Poincaré actuarà de metge de capçalera. Totes les medicines seran de la farmacopea francesa, i en francès s'escriuran les receptes. En cas de morir el malalt, morirà també en francès.

Qui és el malalt?

El malalt, millor dit, la malalta, és Europa. Tots els metges que l'han visitada, exceptuant els metges francesos, han discrepat d'aquests, no en el pronòstic, sinó en el diagnòstic.

Entre els discrepants hi ha tot el protomedicat anglès... menys el president, Lloyd George, que a Boulogne, segons l'Agència Havas, ha coincidit en tot amb el criteri de Poincaré.

Solament fa sospitar de la plenitud i eficàcia d'aquesta coincidència la pruïja dels diaris oficials francesos i anglesos, en inculcar a tot el món l'èxit complert de la dita Conferència. Però les paraules mateixes els traieixen. Parlant sincerament direm que la Conferència de Boulogne és una de tantes... Per de prompte s'anúncia una Conferència de tècnics aliats a Londres. Pobra malalta!

Posició general de la qüestió del joc

IV

L'anunci de que el Govern prepara la reglamentació del joc, no és pas als jugadors a qui ha alarmat, sinó als enemics del vici. Aquest efecte, reflexat en les protestes i en la indignació dels periòdics seriosos de diverses opinions polítiques, és la proba més eloqüent del sentit que tothom endevina que tindrà aquesta reglamentació: no la repressió del delicte, sinó la seva llibertat oficialment reconeguda; no la previsió i prevenció de ses conseqüències, sinó el quedar consolidada la causa permanent de tants desastres. Es natural el pànic. Per a privar el joc no s'ha d'estudiar cap nova disposició legal: basta amb l'aplicació de les lleis i codis vigents, que bé prou radicals son i prou els ha retret, en son minuciós articulat, la Premsa aquestos dies. Des del moment que es prepara quelcom de nou, i que s'empra aquest terme conciliador de *reglamentació*, senyal que ço que es prepara no serà sinó un atenuant de codis i de lleis, es a dir, el contrari de ço que la dolorosa realitat, que raja sang i misèria, amb tota urgència exigeix.

Hem escrit prou coses fins ara i des de ja fa *tres anys i mig* aquí i en llocs diferents, contra el joc, contra son increment i sos malastres, contra sa tolerància pagada, contra la inversió en beneficència de la compra del permís clandestí, contra la consagració pública d'aquest vilíssim règim en la etapa constitutiva del Comitè dit d'Obra Benèfica i Social, contra la consolidació ciutadana i la aprobació... diem-ne *dretista* d'aquest gros desordre moral per la monstruosa participació dels assils religiosos i altres entitats catòliques, i, per fi, contra la reglamentació oficial propiament dit. Hem escrit per ara prou coses, de la nostra personal cullita i reflexió, i podem passar revista a ço que diuen persones honrades de caients ideològics ben distints, en aquestes hores de perill definitiu per la moral dels pobles hispànics.

Tinc de començar fent una confessió que em dol de veres. Tota la gran prevenció, tota l'animadversió justificadísima que contra el centralisme sento i he de sentir, tot el meu gran i doble amor a nostra Barcelona, no podran fer-me callar, per molt que em contrarii: la declaració aquesta: que, no Catalunya, reivindicada de sobres per l'actitut admirable i el gran i exemplar triomf de Tarragona, pero sí Barcelona sembla manifestar-se èticament per sota de Madrid en aquesta concreta qüestió.

Allí diaris hi han bons per a sentir i menar campanyes exemplars per sa calitat i per sa incansable perseverància, sobretot «*La Acción*», i també «*El Siglo Futuro*», i corporacions capaces de publicar manifestos, com l'Associació de Banquers, en sentit de condolguda denúncia i queixa, i el «Centro de Defensa Social» en sentit de vigorós radicalisme (1). Sobressurt, d'una manera esplèndida, «*La Acción*», que si bé en principi, com aquí diguerem, semblava acceptar la tesi reglamentista, ara es pronúncia contra la reglamentació d'una manera absoluta. Porta en aquelles planes la paraula un escriptor que signa amb el pseudònim «El duque de G...», el qual *cada dia*, ja fa dos mesos, omple amb treballs propis o amb col-laboració importantíssima i ultradocumentada una secció contra el joc, que s'ha fet famosa. Hi despunten, en especial, el magistrat D. Dimas Camarero, aportador de nombrosa experiència personal, i defensor de que: *quan no es vol que es jugui, no es juga*, i el diputat senyor Crespo de Lara, recercador de textes copiosos del màxim interès, antics i moderns, coincidents sos autors, expressament triats en les més diverses i àdhuc llunyanes èpoques i tendències en reprobar aquest mal i el que es permeti. També ara l'«*Heraldo de Madrid*» publica una serie d'impresions del senyor Anton del Olmet sobre els horrors del joc.

Consti ben alt que no ho dic en desmèrit de la nostra terra. La gesta victoriosa de Tarragona amb la elaboració de doctrina sobre la immoralitat del cobrar diners del joc les associacions religioses, és prou important per a que Catalunya quedi en lloc brillantíssim en el present debat. Tampoc CATALUNYA SO-

---

(1) D'aquest document del Centre de Defensa Social de Madrid eixit el mes de Gener, es el paragraf següent: Debades combatirà el Govern totes les altres plagues morals que, com l'anarquisme, la pornografia i els atemptats contra la vida i la propietat dels ciutadans sotscaven els fonaments de la societat, si no combat previament la plaga del joc, que és el cap i la xifra de totes les altres.»

CIAL deixa de representar alguna cosa com a manifestació conservadora del seny i la moral de nostra raça; pero consti que nostra revista es trova divorciada de la opinió general dels barcelonins en aquesta matèria, el sentir dels quals, és trist de dir, el reflexa més aviat la llista mensual de cent cinquanta entitats, que son ben bé—i amb ben poques excepcions—el *tot Barcelona* cristià i aristocràtic, que cobra, ja fa divuit o dinou mesos, diners del joc. El consol que com a catalans tenim, en contemplar aquestos ciutadans de Madrid, que formen al seu lloc d'honor, es considerar que tot justament «*La Acción*», que principalment guia la propaganda moralitzadora en sentit rigurosament antirreglamentista, és un diari benèvol envers les coses de Catalunya, i que l'«*A B C*», nostre contrari empedernit, és el partidari de reglamentar el joc considerant-lo «una indústria lícita com qualsevol altre».

Passem doncs als retalls. El magistrat D. Dimas Camarero, el que explicà com va acabar el jugar a una capital de província on actuà de jutge, incautant-se de les ruletes i segellant les taules de joc dels casinos, es pronúncia, com és natural, contra la reglamentació, els projectes del qual son, diu: «fer el joc als jugadors», en un article sortit a «*La Acción*», del 21 de Febrer, que és simplement magnífic, i caldria reproduir-lo sencer. «Perquè es va a reglamentar el joc i no l'estafa i el furt? Quin delicte ocasiona més danys i quin delinqüent és més perillós i temible? El jugador d'ofici, que amb enganys i astúcia, cobrant un interès usurari es queda impunement els diners de tots els «punts» o el miserable lladregot que per necessitat sotstreu dotze pessetes d'una butxaca exposant sa llibertat i acàs sa vida? Amb quin dret els tribunals de Justícia castigaran el que s'apoderi d'un gec o d'unes botines mentres saben que a les cases de joc es despulla a tot el que hi entra?... Com és possible que es toleri el joc i es castiguin els crims que en naixen?... Si es reglamenta el delicte del joc, s'hauran de reglamentar també, almenys, tots els delictes que en provenen; convertir de mica en mica el Codi penal en un «Aranzel de delinqüents», amb ses tarifes, capituls, autoritzacions i permisos, i donar als Tribunals de Justícia la missió de recaudadors i agents executius de la nova i flamant contribució del joc. Oh, ansiada, promesa i necessària reforma del Codi penal [fa trenta anys anunciada]... *I per a major escarni es retreu com a fonament la beneficència pública* (subratllo jo): *es van a obrir les cases de joc, que no son més que fàbriques de fer pobres, de producció de misèria, per a evitar aquesta. Quina paradoxa més dolorosa!... Amb lo qual, al cap de pocs anys, Espanya serà un immens asil, una extensa casa de beneficència amb una taula de joc, on no quedarà per a jugar-s'hi més que la vida.*»

Al mateix número del diari maurí surt un dels aplecs de textes enfilats pel senyor Crespo de Lara. Aquest va titulat: «Els antidinàstics i el joc»; i du com a lema aquestos dos retalls que son sobre tot el primer, d'un contingut terrible, i ambdós d'una eloqüència i d'una oportunitat formidables. Van en cursiva en el texte:

«*El primer eror que es cometé a Melilla... es el de que amb les qüotes del joc s'està construint un temple catòlic, la capella castrense.*» Indalecio Prieto, al Congrés (2).

«*Tinc perfecte dret a dubtar de la moralitat dels governadors que consenten el joc en les seves províncies.*» Santa Cruz, Diputat radical.

Escolti ara la gent religiosa de Barcelona que pacta amb el joc aquestes sentències d'esquerrans de marca:

«Soc enemic del joc, de sa tolerància i de sa reglamentació. La tolerància dona lloc a privilegis i intermediaris, la reglamentació, equival al mateix.» (Morayta.) «Si la reglamentació fos per a evitar el «pego» [cert frau de les cases de joc] la trampa, el «salt», la fulleria, la «ventatja», tot això estaria malament; però s'explicaria, com s'expliquen les anomenades garanties d'higiene imposades a les infelisses dones de vida lliure. *Però no es tracta d'això* (subratllo jo) *sinó de reglamentar-lo com a font d'ingressos*... Pot la llei autoritzar amb sa organització que es dediqui la gent a guanyar diners mitjantçant el

---

(2) El dia 20, el senyor Crespo de Lara copiava, al mateix lloc, el fragment que segueix, del catedràtic i senador lliberal D. Tomàs Maestre: «El joc és el crane social més tremend que pot un poble sofrir: el joc ha prostituit els costums; el joc ha deshonrat els homes; el joc ha acabat per falsejar la disciplina, per a perdre nostre Exèrcit. I jo dic: Es difícil a Espanya conseguir extirpar el joc, però a nostra zona marroquina, tota sota una mà autoritària i militar, des del moment que es juga és que hi ha el consentiment de que es jugui. Doncs bé: mentres no s'extirpi el joc, estarem sempre a la vora d'un Annual.»

sistema de pèndresels els uns dels altres?» (Giner de los Ríos.) I ara ve d'en Pi i Margall, l'il·lustre català, la digna austeritat del qual ha d'ésser reconeguda fins pels qui no podem seguir-lo en idees, el qui amb els federals era partidari d'abolir fins la Loteria, aquesta frase lapidària, que sembla d'un jurisconsult romà i traspúa el seny severíssim de nostra raça: «LA LLEI, ABANS QUE TOT, HA DE SEMBLAR MORAL, PER TAL QUE SERVEIXI DE FRE A LA PLEBS.»

El dia 16 havia escrit allí mateix «El Duque de G.» aquestes paraules «Perquè hi ha problema a Madrid? Diuen que per la beneficència. Deixem córrer d'una vegada bromes (*camelos*: textual) d'aquest calibre. Què es recauda del joc per a beneficència? Doscentes mil pessetes, segons els balanços mensuals de l'Associació Matritense de Caritat, únic certificat oficial de que disposem. Es pot consentir per dos doscentes mil pessetes, ni per res, que la capital d'Espanya visqui en l'abjecció, en la vergonya que significa el vici desenfrenat? No.»

«*El Sol*», en son editorial del 24, ataca seriosament al Ministre de la Governació, sota la presidència del qual «es celebren les misterioses reunions per a reglamentar el joc». Diu: «Es comença per a treure del joc fons per a la Beneficència, i desseguida, encarinyats amb la labor caritativa s'augmenten cada dia les qüotes secretes, produint-se inconscientment l'extensió del mal i el refinament en les operacions extractives dels tahuls i finalment—sembla que es vol arrivar a n'aquest extrem—l'Estat intenta convertir-lo en una indústria legal amb la patent de les professions lliberals... Debades un periodista com Olmet, molt erudit en històries de ruïna produida pel joc descriu els quotidians horrors. *A nostres autoritats sols interessen els pobres ja fets, definitivament fets, no els pobres que s'estan fent.*» (Subratllat meu.) Demana que s'acabin els conciliàbuls i que comenci la repressió. «*Un ministre no pot portar a l'assumpte un criteri igual al d'un governador complacent—per molt governador que hagi estat—ni pretèndrer fer de la primera autoritat policiaca d'Espanya un inspector contaminat i consentidor.*»

I «*El Siglo Futuro*», el dia 22, escriu: «No pot invocarse en moral la realitat d'un vici per a justificar sa reglamentació i lucrar-se amb sos profits. Això serà una immoralitat i una indignitat. I amb arreglament a tan absurde principi, totes les misèries serien igualment reglamentables i explotables. Una realitat tristíssima és el crim, i seria absurde reglamentar, per exemple, els atemptats.»

Ai, «*Siglo Futuro*», quin punt has tocat! Reglamentar els atemptats? Aquest absurde, hi ha una ciutat d'Espanya que el coneix i el viu. Una ciutat especialitzada en atemptats a trets de pistola, els quals en sos carrers, d'un temps ençà es classifiquen en delictuosos i en... reglamentaris. No és estrany que es visqui en règim pràctic de reglamentació del joc a la ciutat on és vigent i sobirà el règim pràctic de reglamentació de l'assassinat.

R. RUCABADO.

Sr. Gobernador...

Permetins que licridèm l'atenció sobre la volada que va prenent la pornografia en nostra ciutat.

Abans aquesta nafra social es mostrava embolcallada amb vels que la feien menys provocativa.

Avui dia s'exhibeix núa, *in puribus*...

En els quioscos es mostren aquests dies cers gràfics que fan mal d'ulls, escandalosamen provocatius. Que no ho veuen els seus agents, senyor Governador?

Perquè no podem creure que la tolerància de la maldad es porti fins l'extrem de ordenar que es facin els ulls grossos devant d'aqueixes coses abominables.

I com les contemplen els petits i... els grans!

Senyor Governador: pel que vostè més estimi, pels imperatius de la seva recta consciència, més encara que per legals prescripcions, lliuri a Barcelona d'aquest allau de brutícia, que la corromp i deshonora!

OBRA NOVA **R. Rucabado**

En Balmes y el problema de l'associació obrera

Conferencia donada a Vich

Fascicle de 60 pàgines. 1 pesseta

Deposit: Llibreria Verdaguer. R. del Centre 5, Barcelona

El papelló

El Papalló cercava una promesa, i, naturalment, desitjava d'escollir-ne una de ben gentil entre les flors. Ell les examinava, tan quietament i discretament segudes damunt llurs tiges, com seu generalment una noia quan no està emparaulada; però n'hi havia tantes pertriar, que la cosa era per trencar-s'hi el cap. Al Papalló no li plaïa d'afrontar dificultats; així és que, en la seva perplexitat, volà cap a la Margarida. Sabia que ella podia dir l'averany, i que tot sovint ho feia; perquè els enamorats n'arrencaven fulla darrera fulla, i amb cada una d'elles hom feia una pregunta referent a la persona amada: —Es veritable amor?—De tot cor?—Amor que defalleix?—Amor enfredorida?—Gens d'amor?—o altres preguntes semblants. Cadascú demana en son llenguatge; així, doncs, no estirà les fulles, sinó que les besà totes, l'una darrera l'altra, amb l'esperança d'aconseguir una bona resposta.

Dolça Margarida, digué, sóu la més sàvia comare de totes les flors i sabeu la manera de predir els esdeveniments. Digueume, em cal abastar aquesta o bé aquella? o quina abastaré? Quan ho sàpiga, volaré de dret envers la galant minyona, i començaré de fer-li postures.

Però Margarida poc li volia tornar resposta; l'havia cremat que ell li digués comare. Ell preguntà una segona vegada, i una tercera, però no pogué arrencar-li una paraula; de manera que defugí el mal de cap de demanar-li res més, i fugí enllà d'enllà, sense més aldarull, cap a son afer matrimonial.

Era al començament de la primavera, i hi havia un batalló d'Allasses blanques i Safrans. Tenen un posat molt joliu, digué el Papalló; son uns caretes enciseres, però em semblen massa jovenetes. Ell, com molts de joves, preferia noies un poc madures. Així, doncs, volà cap a les Anèmones, però eren massa vergonyoses per a ell; les Violetes eren massa apassionades; les Tulipes eren massa amigues de l'ostentació; les Jonquilles eren massa plebees i les flors del tell eren massa petites i tenien una parentela que no s'acabava mai; les flors de pomera eren, en bona fe, tan boniques de mirar com les Roses, però avui hi eren i demà no hi eren, al grat del vent. No valdria la pena d'entrar al matrimoni pertan curta estona, creia ell. El Pèsol d'olor era la flor que li plaïa més; era rosada i blanca, pura i delicada, i pertanyia a aquella mena de noies notables que sempre van endegades, però poden fer-se útils a la cuina. Estava a punt de fer-li una declaració quan, en aquell precís moment, observà una tabella de pèsol que penjava ben a la vora d'ella, amb una flor seca al capdavall.—Qui és aquesta?—preguntà.—La meva germana, respongué el Pèsol d'olor.—Tanmateix? això voldir que vos probablement arribareu a semblar-vos-li, ben aviat, clamà el Papalló, empresa la volada.

Els xuclamels penjaven damunt el clos; tenien posats de grans dames, però amb cares llargues i pell esgroguissada. No responien al seu gust. Però, qui responia al seu gust? Ah! demaneu-li a ell.

La Primavera va passar, va passar l'istiu, i la tardor anava passant també; les flors eren encara abillades de colors brillants, però ai! la fresca flaire de la jovenesa era esvaïda. La fragància l'atreia en gran manera, encara que ell ja no era jove, tampoc; i no se'n trobava gens entre les Dàlies i les malves de jardí.

Així, doncs, el Papalló es decantà a la Farigola boscana.

—Amb prou feines floreix, però és una flor, ça com lla, i tota fragància: cada fullola n'és plena. Em casaré amb ella.

Començà, doncs, de festejar-hi.

Però la Farigola boscana estava èrtiga i callada, i al capdavall digué:

—Amistat, sí, però res més! Sóc vella, i vos sou vell. Podem viure perfectament l'un per l'altre, però no pas casar-nos! No ens convertim en babaus, a nostra edat tardana!

Així és que el Papalló no va haver cap flor. Havia perdut massa temps en l'escorcoll, i aquella darrera no podia ésser. El Papalló esdevingué un vell conco, com diu la gent.

Vingueren les darreries de la tardor, i no hi havia altra cosa que plugetes menudes o aigua a gavadals; el vent bufava tot fredoluc damunt els vells sàlzers, fins que les fulles s'esgarrifaren i cruixiren les branques. No era pas cosa plaent de volar pel món amb vestit d'istiu; aquell és el temps, segons conten, que convé més l'amor casolà. Però el Papalló no volà més pel món. Havia anat a raure casualment dins una casa, on hi havia foc a l'estufa: sí, veritable calor d'istiu. Podia viure, però viure no és prou, deia ell; hom necessita claror de sol, llibertat i una floreta.

I volà contra els vidres de la finestra, i fou observat i admirat, i clavat amb una agulla en una caixa de curiositats. Allà no podien fer res per al seu tarannà.

—Ara estic plantat en una tija, com les

flors, digué el Papalló.—No és pas cosa molt agradívola, tanmateix. Gairebé és com ésser casat, de tan subjecte que hom es troba.—I féu per manera de consolar-se amb aquesta reflexió.

—Es un pobre conhort!—exclamaren les plantes que hi havia als testos de la cambra.

—Però una planta en un test, és cosa ben difícil de creure, pensà el Papalló; estan massa ficades entre la gent humana.

JOAN CRISTIA ANDERSEN.

La Quaresma

De bon principi, s'instituí en l'Església un dejuni preparatori de la festa de Pascua, que durava uns dies. En el segle IV aquesta preparació ja comptava uns quaranta dies, en memória dels temps que Jesús dejunà en el desert. Descomptant, en les sis setmanes, els diumenges que no son dies de penitència, restaven a Roma trenta-sis dies de dejuni. Aquest nombre el justificava Sant Gregori: esplicat que era com el delme de penitència que de tots el dies de l'any s'oferia a Déu. Però anticipant el dejuni de quatre dies, en el dimecres abans de la primera dominica, s'obtingueren just els quaranta dies que amb son exemple predicà Nostre Senyor.

Quan en el segle IV quedà establerta la santa Quarentena, ella servia als catecúmens de preparació pròxima per a rebre el Baptisme en la nit de Pascua. Cada dia anaven al temple a completar la llur instrucció religiosa, que s'els donava per medi de comentaris dels Llibres sagrats, i a participar dels cants i les oracions que precedien l'ofertori de la missa: i durant aquelles setmanes era examinada diferentes vegades la llur suficiència en les veritats de fe i en la pràctica de les virtuts morals. Molts textes de la Litúrgia actual es refereixen encara a l'estat d'esperit dels qui es preparaven per al Baptisme.

Era també el temps en que els pecadors renovaven la llur formació cristiana. Semblants als catecúmens, per haver perdut la gràcia baptismal, assistien al temple quan el bisbe o els sacerdots donaven les llurs instruccions doctrinals, i prenien part en les oracions i cants de penitència. Al començament de la Quaresma, anaven a rebre la imposició de la cendra que els senyalava com pecadors, i en el dia del Dijous Sant, anticipació de la Pascua, si estaven degudament disposats, eren reconciliats amb Déu i l'Església.

I per a tots els cristians era la Quaresma temps de recolliment i de penitència. Eren prohibits els festins, els jocs i els espectacles públics; sospesos els procesos criminals, i tots els qui estaven en condicions havien de dejunar. Els fidels acompanyaven els catecúmens i els penitents en llurs pregàries, i amb aquestes pràctiques de devoció renovaven cadaany les disposicions amb que havien rebut el Baptisme i demanaven perdó de llurs pecats propis.

Després la Quaresma ha sofert moltes transformacions, però ha conservat sempre sos caràcters essencials. Es encara la estació litúrgica d'aspecte més interessant, de major riquesa de fòrmules de pietat, i la institució eclesiàstica més eficaç per a renovar la vida espiritual dels cristians. Ha dit sàbiament un bisbe, que ha d'ésser com l'hivern de l'ànima, el temps en que de nostra vida ha de podar-se tot ço que és perjudicial o inútil i ha de assaonar-se amb l'oració i la paraula divina per a llevar després abundosos fruits de santificació.

Diu Sant Ambròs: «Qui vulgui assolir la glòria de l'Evangeli i recollir el fruit de la resurrecció, no pot ésser transgressor del místic dejuni, que Moisès en la llei i el Crist en son Evangeli, amb l'autoritat dels dos Testaments, han designat com el fidel combat de la virtut».

Idees i fets

El contraste col-lectiu i l'evolució social

L'estudi de la naturalesa teòrica del contracte col-lectiu de treball havia donat lloc, ja abans de la guerra, a una literatura copiosa i abundant. Es tractava en la mateixa d'esbrinar l'essència, el lligam contractual del *contracte col-lectiu*, i de determinar-ne, per tant, les responsabilitats dels qui en el mateix intervenen. I com que l'empresa és difícil, ja que des del món individual (en que es mouen obrers i patrons contractats) fins el món col-lectiu en que es planteja el contracte com cosa nova, com nexe fins ara desconegut, hi va una distància que pertany al terreny social millor que al jurídic, les doctrines han nascut a dotzenes, i l'ingeni i la sobtilitat llatines (especialment a França) han tingut lloc per esplaiar-se abundosament i fins fer enfosquir un problema que de bones a primeres resultava clar.

Un primer grup d'autors sosté que l'obligació dels individuus es fonamenta en un acte de voluntat individual, anterior o posterior (en forma d'adhesió) al conveni. Així, el contracte col-lectiu no podrà ésser més que un conjunt de contractes individuals. I la naturalesa jurídica no hauria canviat en res. Perquè, aleshores, una nova denominació?

Un segon grup (al cap, l'erudit Mr. Saleilles) s'esforça en distingir i armonitzar els criteris del contracte estricte amb les condicions del treball derivades dels reglaments del treball de fàbrica i de caràcter individual el primer; de caràcter col-lectiu el segón. Però allunyant-nos una mica de la brillantor de Mr. Saleilles, i separant-nos de l'atracció que sobre els esperits equilibrats acostumen a exercir les doctrines eclèctiques, veurem ben aviat que el nexe contractual apareix reduït a lo estrictament individual, com en el cas anterior.

I la jurisprudència i les disposicions de l'administració, i fins les poques lleis que existeixen, com la francesa del 7 d'Abril de 1919, van caient en les mateixes vacil·lacions i fluctuant d'un a l'altre costat; i van passant de la voluntat individual a la col-lectiva, sense saber fixament a quina adjudicar les responsabilitats que de l'incompliment poden, en un moment donat, derivar.

No té res de particular que això succeeixi. Creiem, però, que el defecte es trova en una confusió molt simple: la de equiparar lo col-lectiu com a conjunt de voluntats individuals, amb lo col-lectiu com ¿podriem dir-ne corporatiu?

Contracte col-lectiu suposa subjectes col-lectius. I mentre la responsabilitat no pugui recaure sobre aquests, el contracte col-lectiu no existirà per manca de subjectes contractants.

El dia en que els sindicats obrers i patronals existeixin com a corporacions fixes, més o menys permanents, amb la solvència social i econòmica corresponent, amb possibilitat de carregar amb les responsabilitats de les infraccions del lligam col-lectiu, aquest dia el contracte col-lectiu podrà nomenar-se així.. i encara tindrem un contracte que rebrà el nom de les entitats contractants, sense que canvii realment, la seva substància jurídica.

Mentre això no arrivi, limitem-nos a parlar de contractes individuals arreglats a les condicions d'una reglamentació general del treball en un determinat ram de l'activitat humana (digui-s *regla de dret objectiva i permanent*, com vol Mr. Lleó Duguit, en el seu *Traité de Droit constitutionnel*). Això que equival a enllaçar una llei col-lectiva normativa amb la llibertat de sotmetre-s'hi o no segons es vulgui o no treballar en un ram determinat.

Però haurà canviat per això el nexe individual?

Potser la diferència entre el contracte individual, el col-lectiu i el corporatiu ens donaria la solució a la qüestió doctrinal.

Però d'ara al dia en que els sindicats de dalt i de baix puguin tenir aquella personalitat, aquella permanència, i aquella generalitat entre les voluntats individuals, que permeti fixar responsabilitats, i, per tant, el veritable contracte corporatiu (o concordat, com vol Mr. Rouast) temps ha de transcórrer.

I, qui ens assegura que si s'ha d'arribar fins allà, la força evident d'una de les parts contractants, la més nombrosa, la més fàcil de disciplinar, no declararà inútil el contracte col-lectiu o corporatiu per a substituir-lo per un nou pas en el camí de les reformes socials obtingudes per evolució?

J. M. GICH.

EL PROGRES DE L'ESPORT

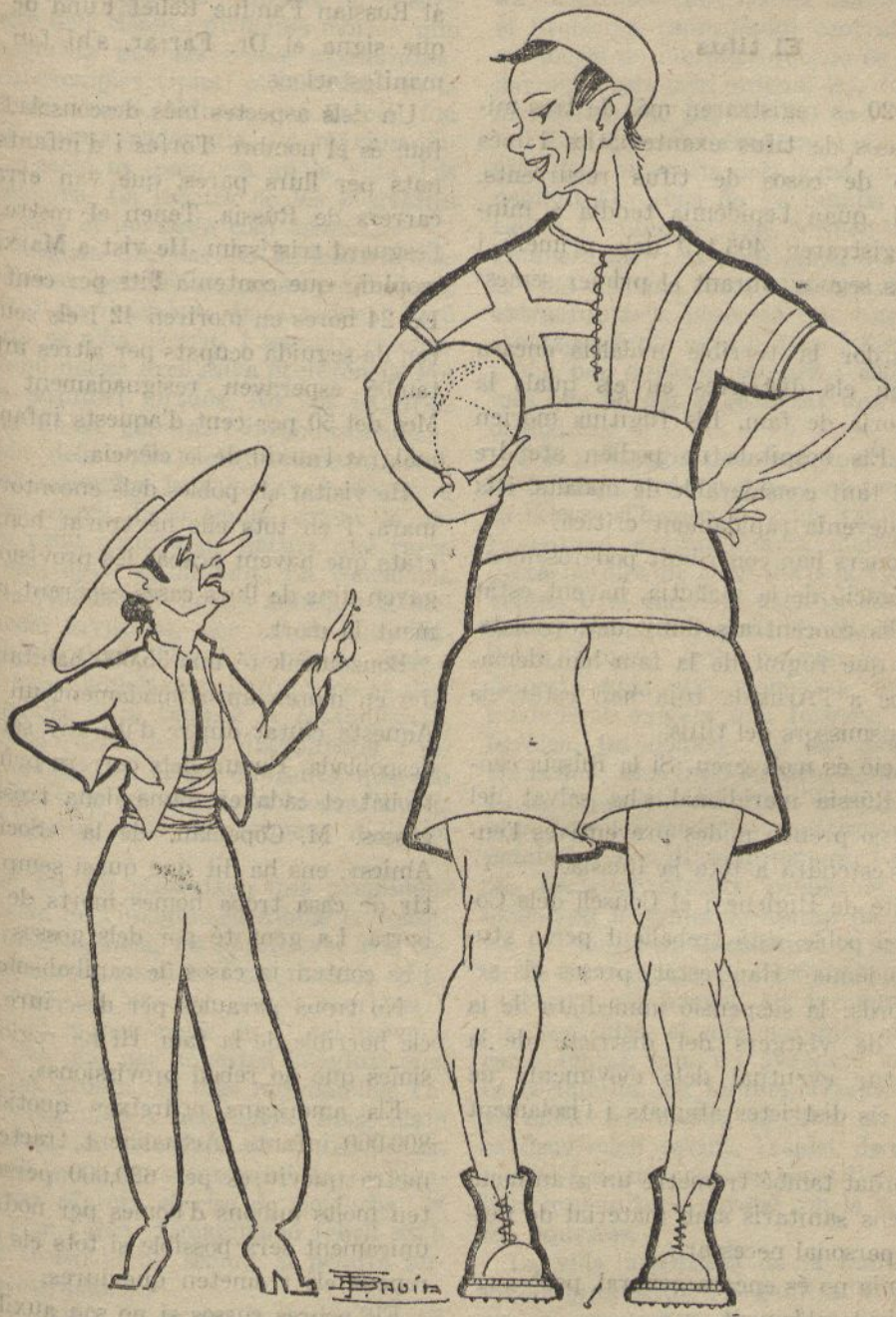

—Oye gachó: es que pretendes quitarme el público? No ves que er *fubol* no es una fiesta nacional?

—Vol dir que amb la festa de vostés no hi tenen molt que veure els moros!

Esguardant el mon

Les consequències del comunisme

El tifus

L'any 1920 es registraren més de tres milions de casos de tifus exantemàtics i més d'un milió de casos de tifus recurrents. L'any 1921, quan l'epidèmia tendia a minvar, es registraren 495.119 dels primers i 670.158 dels segons, durant el primer semestre.

A la tardor la terrible malaltia encara persistia en els districtes en els quals la gent es moria de fam. Els fugitius morien pel camí. Els hospitals no podien atendre un nombre tant considerable de malalts, i la situació esdevenia ràpidament crítica.

Els presoners han contribuit poderosament a la propagació de la malaltia, havent estat alguns d'ells concentrats lluny dels poblats. Els homes que fugint de la fam han demanat un lloc a l'Armada roja han estat els agents transmissors del tifus.

La situació és molt greu. Si la Rússia central i la Rússia meridional s'ha salvat del contagi si no prenen mides preventives l'enfermetat s'estendrà a tota la Rússia.

El Comitè de Higiene i el Consell dels Comissaris del poble, està treballant per a aturar la epidèmia. Han estat presos els següents acords: la suspensió immediata de la circulació de viatgers del districte de la Volga; l'atur eventual dels moviments de tropes en els districtes afamats i l'isolament dels malalts.

Han acordat també trametre un gran nombre de trens sanitaris amb material de desinfecció i personal necessari.

L'epidèmia no és encara general, però augmenta considerablement.

Com es veu, la situació de Rússia es tristíssima. Implantant el comunisme volien convertir la terra en un paradís, i la fam i les enfermetats infeccioses converteixen la pobre Rússia en un immens cementiri.

La fam

En una de les darreres lletres adressades al Russian Famine Relief Fund de Londres, que signa el Dr. Farrar, s'hi fan aquestes manifestacions:

Un dels aspectes més desconsoladors de la fam és el nombre d'orfes i d'infants abandonats per llurs pares, que van errants pels carrers de Rússia. Tenen el rostre pàl-lid i l'esguard tristíssim. He vist a Marxstadt, un sopluig que contenia llits per cent infants. En 24 hores en moriren 42 i els seus llits foren de seguida ocupats per altres infants que també esperaven resignadament la mort. Mes del 50 per cent d'aquests infants moren malgrat l'auxili de la ciència.

He visitat els pobles dels encontorns de Samara, i en tots ells he trovat homes demacrats que havent acabat les provisions s'amagaven dins de llurs cases esperant resignadament la mort.

Bonzoulonk té uns 35,000 habitants i cada dia en moren aproximadament un centenar. Aquesta ciutat dintre d'un any serà gairebé despoblada. En un dels carrers principals he trobat el cadaver d'una dona trossejat pels gossos. M. Copeman, de la «Societat dels Amics», ens ha dit que quasi sempre en sortir de casa troba homes morts de fam a la porta. La gent té por dels gossos famolencs i es conten ja casos de canibalisme.

No troba paraules per descriure l'espectacle horrible de la fam. Hi ha regions vastíssimes que no reben provissions».

Els americans nodreixen quotidianament 800.000 infants. Actualment tracten de trametre queviures per 620,000 persones. Resten molts milions d'homes per nodrir, i això unicament serà possible si tots els pobles europeus els trameten queviures.

Els pobres russos si no son auxiliats moriran de fam.

Els bolxevistes aviat aconseguiràn l'absolut domini de Russia. Però quan hauràn vençut i triomfat en aquell poble inmens no hi restarà ni un sol home.

La pedagogia de les obres humils

Hi ha certa pedagogia moderna, en la seva distantació dels clàssics principis morals, que es obsessionada per les gestes extraordinàries, com exemples típics, estimulants de la voluntat, de l'acció. Educar per l'acció, fou el crit d'aquesta pedagogia. La màxima intensitat d'acció es compresa en la vida dels homes cèlebres. La lectura de les biografies d'aquets serà el novíssim codi escolar.

Jo no voldria blasmar de la lectura dels homes cèlebres pels infants, com estimulants de l'acció i desvetlladors de vocacions. Però tal vegada se n'ha abusat, i segueix recomanant-se amb massa exclussiva preferència. Pot ésser un adjutori virtuós. No pot exigir-se en norma única, general i incondicionada.

La vida dels homes extraordinaris, realment, pot estimular la voluntat, i alentar a les proves dures. Però també sovint la voluntat és prou obtussa de natura que resisteix el més agut estimulant. La conciència moral que l'insufla de nobles anhels, i la mena a l'acció arriscada, per tal de estabilitzar-se, li cal abans l'altre conciència, psicològica. I quan aquesta en l'infant no es desvetlla, aquella altre tampoc se estabilitzarà, sinó es amb l'acció humil, disciplinada i repetida. Per aquesta classe d'infants, que son la major part, la lectura de la biografia dels homes il-lustres, com procediment didàctic, és inútil.

Oi més: els qui posseeixen una preminència defectiva de l'imaginació sobres la voluntat i la intel-ligència, les heroicitats dels homes il-lustres els exalten l'imaginació, adormen la voluntat en una sopor morbosa i destorben el raonar recte de l'intel-ligència. Jo em penso que per aquestes imaginacions, de vivacitat ardent, és més recomanable l'aventura imaginaria i imaginada, sense clars obscurs realistes, ni relleus de verosimilitut, que no pas la gesta extraordinària realitzada. Aquesta ofereix el risc de pertorbar la voluntat i en l'altre, l'imaginació febril excitada, pot trobar-hi un sedant al pendre forma d'objectivació.

Després d'això, no és or tot el que lluu en la vida dels grans homes. Homes d'enceses passions, o d'intel-ligència profonda, però desordenada, la vida llur apar amb els seus clars obscurs i taques negres. Al costat de les extraordinàries gestes o de les meravelloses obres, contrasten més abultats els llurs defectes i turpituds. I l'infant innocent i concupiscent, no és estrany que s'entusiasmi, i en la seva imaginació es gravin més el defectes i pecats, que no pas les virtuts i gestes nobles. I acabat de tot, encara la lectura de les biografies dels homes cèlebres no resolt el problema capitalíssim central de l'educació moral de l'infant: que no és tant desvetllar voluntats com ordenar-les, disciplinar-les, metoditzar-les, per dir-ho així.

Tot el que s'ha exagerat l'eficàcia pedagògica dela biografia dels homes il-lustres, s'ha negligit l'exercici de les humils virtuts cristianes i humanes, que formen l'essència de l'humanisme, i la substància de la moral de la vida humana. Pocs hem nascut per homes extraordinaris; però sia que tots sem siguts creatsper ésser bons homes. I l'ésser home bo i útil per quelcom sempre i cada dia, costa més que no pas el realitzar una gesta extraordinària.

I la pedagogia deu ésser per a la elevació de la majoria del homes, i no per a una casta selecta d'homes. La vida tanmateix no és l'aventura extraordinària quotidiana, o la gesta heròica de cada dia i la trovalla meravellosa o el sacrifici dolorós. Sinó l'acompliment ordenat i repetit de l'acció modesta i l'obra humil, amb conciència d'eternitat. Aquesta vida així monòtona, ordenada, seguidament exigeix una fermesa de voluntat heròica, un domeny de les concupiscències tremenda, una intel-ligència aguda, una continua superació del propi ésser, dolorosa. La vida humil i modesta, repetint-se, no es repeteix sempre díigual manera, i cada repetició desigual ofereix problemes nous, que exigeixen la aplicació atenta de l'intel-ligència per donar en la solució i la fermesa resolta de la voluntat per acomplir-la.

Perquè els homes, en incomptable majoria, som així, el més apropiat àmbit d'educació moral, que no avençarà mai l'escola, és la família. La família, reliquiari que serva enllà dels esgles, sobretot en les que no es desarrelen sovint, l'esplet de virtuts humanes i cristianes que constitueixen les millors humanitats, perquè son la síntesi de totes aquestes,

La vida intrínseca de la família, la seva vívida organicitat i organització, menen l'home, el coaccionen, l'obliguen a l'obediència, al treball continuat d'un cap de l'any a l'altre, i per decenes i decenes d'anys, a l'amor als seus i a la continència. per a desavinença de temperament entre els seus mateixos: a l'ordre i a la disciplina, i fins al dolor, aquest immens valor humà, que no hi podrà

educar jamai l'escola: i a l'educació de la nerviositat pels misteris de la vida, que tampoc, com cal, jamai cap escola podrà abastar. Quina prova per a l'esperit el gemec dolorós de l'avi o la mare en el llit d'agonia, i les vetlles solitàries. I quina claror més pura l'infant nadó que el pare, tremolós encar de l'infantament, mostra als altres fills. I tot aquest de de virtuts humanes que eleva la família en l'home, i que ofereixen la més resistent armadura per a les lluites de la vida, son les millors humanitats.

Tot això ho confirma el fet, repetit en l'història que molts d'aquests homes, que en diuen extraordinaris, se son formats i deuen totes les seves valors morals que els han fet il·lustres, a la intensa educació familiar (1). I tampoc és excepcional el retrobar molts d'aquests homes, devots de la vida quieta familiar. En Prat de la Riba, entre mig del tràngul de la vida política, n'era un d'exemplar. I quan ell ens dictava el màxim heroïsme en l'acompliment de l'obra de cada dia i de cada moment, qui sap si més que el polític o el jurisconsult parlava el verb assenyat i experimentat d'un bon cap de famílies.

Després de tot, el Primer Pedagoc i el Primer Humanista, el Crist, ens ho ensenyà amb l'exemple i amb la paraula. Dintre de la casa humil del Fuster de Nazareth es preparà per a la seva divinal obra, la més eficaç i pedagògica que totes les dels homes extraordinaris plegades. I deixant de cantó els seus prodigis i miracles, com Déu, com Home, es dedicà a les obres humils i modestes. I els consells i pràctiques evangèliques que ens llegà per alliçonament de tots, constitueixen el còdic de la pedagogia de les obres humils. Humils, però quin obirament d'humanisme es necessita per acomplir-les!

Entrenem, doncs, els infants en la pràctica de les obres humils, de cada dia i moment, sense discontinuitat, i ço serà el més eficaç entrenament per a l'acompliment de les altres de totes les altres.

ANGEL GRAU.

La lliçó de Russia

El poble rus està donant un espectacle tristíssim. La mort vola sinistrament damunt d'aquell poble dissortat, i arrabassa la vida dels que no son responsables de les follies dels homes que exerceixen una tirania intolerable. Els amics dels bolxevistes viuen tranquilament i en canvi el poble, l'eterna víctima de les ambicions dels homes, mor de fam. El comunisme ha fracassat i no obstant encara existeixen il·lusos que canten les seves excel·lencies. Si Russia no rebés socors dels pobles generosos que s'apiaden de la seva sort, avui ja no existiria. Quines doctrines, doncs, son aquestes que per a que el poble pugui menjar es necessari allargar la ma a les nacions riques demanant una almoina. Es que els bolxevistes han de viure sempre de caritat, arruinant la industria, el comerç i la agricultura de Russia?

Be està que la gent generosa afavoreixi els pobres famolencs que res tenen que veure amb els defensors del comunisme! Però els diners no s'han de donar per a mantenir la dictadura bolxevista, sinó per a socorrer el poble i donar-los'hi forces per a que puguin desfer-se del jou ignominiós que els endogala. No comprenem com s'atreveixen a demanar diners per socorrer els famolencs i fer a la vegada l'apologia del comunisme.

Nosaltres que som cristians no admetèm de ningú lliçons de humanitat. Sabem que tenimel deure d'ajudar els desgraciats i de donar menjar als que tenen fam. Però nosaltres som enemics de les tiranies i de les dictadures injustes. El poble ha de viure lliurement i no ha d'estar supeditat a uns homes que son els responsables de la ruïna de Russia i que han comes crims execrables per a consolidar unes doctrines antinaturals i antihumanes.

Amb sentimentalisme no es solucionen els conflictes. Cal donar pa als famolencs, però cal també dir ben alt que els pobles que no volen reconeixer la influència benefactora del cristianisme caminen cap a la ruïna i que les doctrines antinaturals han d'esser combatudes perque son el flagell dels pobles.

Els comunistes volien convertir la terra en un paradis i l'han convertit en un infern. Creien que l'home només allargant la ma abastaria la fruita dels arbres, i ara es mor de fam i es sotmès a les tortures mes horribles.

Foragiteu de Russia aquests homes eixuts de cor i d'ànima envilida que us deixen morir de fam, i els camps seran de nou conreuats i les fàbriques trepidaran i el treball tornarà a ésser el propulsor de la vostra riquesa col·lectiva.

J. C.

(1) El lector curiós trobarà dades interessantíssimes d'això en l'obra de Henry Bordeaux: «Les Pierres du foyer».—Plon-Nourrit, París.

Insistint

En vostre davantal *Demanant consell* trobo que desfeu molt poc cristianament la meva resposta.

Jo no responc a vostre *búscat altre casa*, ni li pregunto si compleix son deure, sinó que li dic: si el teu treball *val* lo que no et donen, altre te'l comprarà pel lo que val.

I torneu amb l'amo injust, sense declarar abans si lo injust és que la Comissió Mixta obligui a l'amo a donar un sou impossible, regint-se no per la capacitat del dependent, sinó per l'edat d'aquest.

Feu una definició de lo que vol dir *sou mínim* que no ignorava, però torno a preguntar: aquest *sou mínim* és equitatiu, és just?

Feu a més una confesió, que ni jo, ni mos companys de classe vos agraïrem mai prou i que al meu entendre és la condemnació de lo actuat en aquest sentit per la Comissió Mixta, declarant injust l'acord de la Comissió al senyalar per totes les cases i per tota mena de comerços el mateix *sou mínim*, al dir: —*No parlavem, ben cert, pel patrons modestos*, i per aquests patrons que ningú se'n cuida ni'ls escolta, és per qui vaig a respondre. Feu-se càrrec que a Barcelona aquests patrons modestos son a mils i en nostre article més que no pas dependents.

I encara hi ha un altre càs del que voldria que'n parlessiu i en demanessiu consell.

Les portes de les botigues totes de Barcelona (excepció de les de comestibles i de les perfumeries, que també és article de primera necessitat per la Comissió Mixta), han de tancar-se a les set de la tarda. En aquest hora, hora de plegar la majoria de tallers, als patrons modestos, que necessiten l'oportunitat del comprador per viure, han de plegar, i en canvi el dependent (com no em negareu que son a cents que ho fan), pot anar a dur els llibres d'altre casa o altres feines per l'istil, això és, treballar unes hores que es neguen al amo, i cosa per l'istil passa ben descaradament els diumenges, que totes les pasteleries importants tenen dependents que durant la setmana ho son de cases els amos de les quals han de fer per força el descans dominical, deixant de vendre unes mitges, unes lligacames, cotó de surgir, etz., que alguna treballadora no pot comprar fins que ha cobrat la setmanada, quin servei ningú negarà que és més necessari que el menjar tortell.

Veus-aquí altre problema a consultar que vos proposa

FILS-I-VETES.

La tribuna de «Acció Popular»

«El Dant com a ciutadà del món»

Davant d'una selecta concurrència, i amb assistència de representacions de diverses entitats culturals i de totes les associacions italianes establertes a la nostra capital, va donar a l'Acció Popular una interessant conferència sobre el tema que encapçala aquestes línies el conegut crític literari i exquisit escriptor En Manuel de Montoliu, de l'Institut d'Estudis Catalans.

Abans de començar, l'entitat musical Unió d'Antics Escolans de Montserrat va donar un remarcable concert de «trio».

Va ocupar la presidència el conferenciant, acompanyat del senyor cònsol general d'Itàlia i el President de l'Associació Dant Alighieri; En Juli Vila, de l'entitat organitzadora, feu la presentació i l'elogi de l'i-lustre conferenciant.

En Montoliu, amb frase acurada i justa, prenent peu en un cant de la Divina Comèdia, i valent-se de passatges dels tractats doctrinals del Dant, va estudiar les idees i els sentiments polítics d'aquest. Florència i l'Imperi Romà foren els dos ideals polítics del gran poeta.

L'amor a la pàtria el va concentrar en la seva ciutat nadiua. L'Imperi Romà fou l'ideal en què ell es va manifestar internacional i cosmopolita.

Itàlia no tenia per a ell el valor de pàtria propiament dita; la veia com l'hereva indiscutible de de l'Imperi Romà. Per ell fou la llengua italiana la principal i potser l'única nota de la unitat d'Itàlia.

El Dant fou patriota pel cor i el sentiment; el seu cosmopolitisme, en canvi, fou de una natura cerebral, especulativa i utòpica.

Home de partit abans que tot, el seu amor a Florència l'expressà principalment en sentiments d'odi contra els seus enemics polítics.

Per a demostrar aquesta faisó de sentir la pàtria, el conferenciant va il-lustrar amb oportuns comentaris un dels cants de l'Infern dantesc.

La conclusió fou que Dant era patriota i cosmopolita alhora, però una i altra cosa d'una faisó molt distinta de l'actual sentit que es dóna a aquestes paraules.

L'admirable conferència d'En Manuel de Montoliu, eruditament i exquisidament literària, fou celebrada amb fervorosos aplaudiments en acabar.

D'ací i d'allà

Ja s'ha ninaugurat les sessions de Corts i tan bon encert que l'aconteixement ha esdevingut el primer dia de Quaresma, *el dimecres de cendra,* i això ens fa esperançar una etapa plena d'austeritats oratòries i dejunis parlamentaris, car estem en temps de penitència. Per més que tal volta, com sempre, també li toqui fer-la a aquest ser amorfe, ambigu i paradoxal que s'en diu *el País.*

* * *

No hi ha dubte que el Carnestoltes es una festa d'alta cultura ciutadana. A Madrid, el passat diumenge, van detenir els guardies seixanta persones perque esvalotaven d'una manera ultraista.

* * *

Per cert que aquest any ha perdut la festa un gran tros de la seva visualitat, degut al retraiment del poble, malgrat els esforços fets i facilitats donades per les autoritats municipals que han cregut que en aquests dies la primera població d'Europa es Venècia, on es mou xibarri, hi ha una il-luminació defectuosa i es cobra l'arbitri d'inquilinat.

* * *

A Bilbao hi ha hagut una colissió entre sindicalistes i policia; a Madrid, un crim dels anomenats socials; a Barcelona s'escriuen els peròdics dels sindicats de *provincia* en termes subversius, grollers, anarquitzants i massa lliures...

¡El Sindicat Unic es al calaix!

* * *

De totes maneres tranquilitzem-nos, perque es parla de *sindicació forçosa.* un *curalotodo* que a Madrid encara no coneixen, però que a *provincias* ja està desacreditat, malgrat encara anunciar-se al Pla de Palau, a Sant Antoni i a la Boqueria.

* * *

La policia va detenir a la Casa del Poble de Madrid uns individus que es dedicaven a cotitzar. Els atrapats varen declarar que recaptaven socors pels famolencs russos.

Com que es tracta d'internacionalistes, que siguin russos o xinos no ens ha de preocupar; elcert es que recaptaven quotes pels famolencs, pot ser indígenes, que inclús vant malament de roba.

* * *

El ministre de Gràcia i Justicia ha estat a Barcelona i entre altres institucions va visitar el *Tribunal per nens,* obra meritíssima de prevenció social, que el Sr. Franco Rodríguez va alabar en *justicia.*

Li recomanem al ministre que no oblidi que els nens es fan homes i que no hi ha dret a que uns ciutadans esmercin la seva ciència i àdhuc salut en salvar la infantesa i després els joves trobin la corrupció que els envolta.

Qué en treurien d'aquesta gran obra, si en sortir de la prevenció social, havien d'entrar els nois a la *prevenció* gubarnativa?

* * *

Els *anglessos* han abandonat la nostra ciutat.

Ja era hora, i perdonin el xisto els lectors i els *anglesos* racials.

NOTICIARI

El Tribunal per a nois, la presidència del qual exerceix el nostre respectable amic, excel-lentíssim don Ramon Albó, verdader fundador d'aquest simpàtic i regenerador organisme jurídic-social, pot dir-se que el dilluns últim rebé la seva consagració pública en l'acte que vingué a presidir el ministre de Gràcia i Justícia, en unió del senyor Bisbe d'aquesta diòcesi, figurant també en la presidència la senyora Marquesa de Alhucemas, el promotor a Espanya dels Tribunals per a nois, senyor Montero Villegas, el senyor Albó i les demés autoritats de la capital. La concurrència fou tan nombrosa com selecta.

El discurs del senyor Albó, demés d'una documentada història de la institució, va ésser una bella apologia dels Tribunals per a nois, avalorada per un discret discurs del senyor Montero Villegas i el del Ministre, senyor Francos Rodríguez, que tancà dignement la sessió.

—En la Memòria del treballs catastrals, ara publicada pel ministre de Finances, consta que s'han portat a cap en 1.352 pobles, conseguint-se un augment de riquesa imponible de més de 160 milions, que produeixen un augment tributari de més de 15.000 milions de pessetes.

—El Rector de l'Universitat, en compliment de la R. O. de 26 de Gener últim, interessa dels Alcaldes una relació del número dels establiments industrials i fabrils que tinguin establertes escoles per als obrers empleats en els mateixos.

Academia Cots

FUNDADA EN 1879.—**C. ARCHS, 7, pral.**
(Travesía de plazas Santa Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA, ESENCIALMENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra, Ortografía, Correspondencia comercial, Documentación, Prácticas de escritorio, *Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas inclusas la *Banca y Bolsa* —El Título de Tenedor de libros, previos exámenes por péritos y profesores mercantiles. *Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial. Lenguáfonos.

304(05)(46.71) Cat.

GRANS MAGATZEMS JORBA

MANRESA-BARCELONA-BRUSEL·LES

ELS MES IMPORTANTS
: : DE CATALUNYA : :

ELS QUE VENEN MES,
: : I MES BARATO : :

CONTINUAMENT ES REBEN LES MES ALTES NOVETATS
EN CAMISERIA, LLANERIA, SASTRERIA, SOMBRERERIA,
SABATERIA, JOIERIA, ETZ.

PREU FIXE

SERVICIOS DE LA COMPAÑIA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de la Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela-Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 16 de cada mes, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salidas de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicane el 4, de Cádiz el 7, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península, indicadas en el viaje de ida.

Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península, indicadas en el viaje de ida.

Línea Brasil-Plata.—Saliendo de Bilbao, Santander, Gijón, Coruña y Vigo para Río Janeiro, Montevideo y Buenos Aires, emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires para Montevideo, Sanos, Río Janeiro, Canarias, Vigo, Coruña, Gijón, Santander y Bilbao.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen telegrafía sin hilos. También se admite carga y se expiden pasajes para todos los puertos del mundo, servidos por líneas regulares.

Imp. La Hormiga de Oro "Calle Nueva de S. Francisco, 17, Barcelona

FRANQUEO CONCERTADO